

í nevndini settu fram soljóðandi uppskot:

»Veiplanen gennemføres saaledes som af Lagtinget vedtaget i den ordinære Lagtingsamling 1935. Dog ønsker O. F. Joensen med Hensyn til Vejanlægget Viderejde—Lejdet nærmere at motivere sin Stilling i Sagen.»

Fléirtalið (Kallsoy, Jacobsen, Danbjørg og Davidsen) settu fram uppskot um at broyta vegplanin á Sandoyinni soleiðis, at 800 metrar skuldu leggjast fram ímóti Soltuvík, og tað, ið tá verður eftir av peningi, skal nýttast til veg fram ímóti Stórvatni. Eisini setti fléirtalið uppskot fram viðvíkjandi vegplánum í Eysturoyar sýslu, soleiðis at vegur skal gerast frá Gjógv og fram ímóti Gjárskarði.

Annað minnitalið (Danbjørg, Davidsen og Kallsoy) vísti á tað órættvísa í, at vegirnir Þorkeri—Hovi og Vág—Lopra skulu verða roknaðir sum uppdyrkingarvegir, tó at teir eru trafikkegir. Harvið fíla hesar kommunur fleiri túsund krónur minni í tilskot, enn tær av rættum skuldu fingið. Hetta minnitalið setti tessvegna uppskot fram um, at tilskotið frá stati og lótingi skal verða roknað eins til allar vegir, sum av sonnum eru trafikkegir.

Við triðju viðgerð varð tað seinasta uppskotið fyrst sett undir atkvøðu. Tað fekk einans 8 atkvøður og var soleiðis fallið burtur.

Fléirtalsuppskotið varð viðtikið, soleiðis at Gjárvegurinn og vegurinn til Soltuvíkar skulu gerast. Annars varð vegplánum frá í fjór viðtikin.

Gott skerpikjót

Skerpikjót — reint og væl-smakkandi — og **góð eplir** fæst í

SMÆRUNI

Fuglurin.

Hetta blaðið greiddi frá um dagirnir, at eitt oknapar hevði nú eina tíð hildið til á Brúnavatni í Kalbak, og leggur blaðið ta vón til, at hent seg kundir, at hesin príði fuglur fór at taka sær bústað har.

Í sambuga við hesum hava eg fragd av at lýsa, at oknir hava stóðast fleiri aðra staðnis í Føroyum í vetur og í vár.

Tað er helst ikki sannført, at oknir hava átt í Føroyum í søguligari tíð, men fyrri tað skuldi einki vera at meini fyrri, at tær nú kunnu fara at eiga — all meðan fólkalyndi her á landi nú er í góðari vendi frá mis-skilnaði og hugsunarloysi til tokka og góðhuga fyrri fuglinum.

Eitt selt og sjaldsamt prýði hevði verið lagst til hagan, um hesin vakri, stórbæri fuglurin fór at gerast fastur summargestur á fjalla- og dalsvøtum í Føroyum.

— Síðani greiður blaðið í sama viðfangi frá einum lómapari, ið eigur við Kalbaksvøtnini og sigir hetta lómaparið at vera helst hitt einasta, ið eigir her á landi.

Ja, tað hevur staðið um neppingina hjá lóminum her í Føroyum. Hann er týndur mest allastaðni. Soleiðis áttu fleiri þor uppi yvir Oyri ella Selatrað, men nú er einki eftir har. So eisini aðrastaðni.

Tó man vera, at tað stendur til liv í komandi tíðum. Eg ætli, at enn eru 5—6 þor eftir eiginu, har millum eigur eitt ella tvey þor við Vatnsdalsvatn í Suðroy, tvey sigast at eiga í Svínogy og á tveimum øðrum plásum í Føroyum hevur lómur í hvussu er til stutt síðani átt.

Nú eru nógvar bygdir í Føroyum, sum livga væl og gjølla um allan fugl.

Tó, enn er so skikkað, at fuglur, spektur til at hava álit á menniskjan í tilfikum bygdam, gongur seg mangan í vanda, tá hann ferðast í nánd av ófriðabygdam og ikki veit betur, enn

hann er undir eins vinarligum eygum har.

Mangur maður man hava givið sær far um, at fuglur, ið frið og náðir fekk og stóðaðist ár undan ári á sama lendi, bráðlunda varð burtur með alla, — — — ivaðst í hann ikki dugdi at fara seg fyrri at koma burt á fremmandar og ótryggar leiðir.

— Tær bygdir tryllkast tó sum sagt í Føroyum, sum nú vinverja fuglin og ikki tola, at hann óneyðugt verður ørkymlaður.

Her er ein stórus og gleggilgur framburður og streymvenda, hend helst í síðsta mannaminni og altíð okjandi, so at vónirnar eru reiðiliga góðar.

Eftir er, at tær bygdir, ið enn eru sorar fyrri at virða fuglin sum annað enn ein skepna sum bert er til fyrri at drepað og týnast, koma javnbjóðis upp við hinar bygdirnar. Og tað verður, sum tað sær út, ikki at fara og vara so lengi.

Tá skulu Føroyar, hvat fuglamanginum viðvíkjur, aftur standa fram fyrri eini nýggjari blóm-andi öld.

Sverre Patursson.

Aðalfundur Sjóvinnubankans.

I gjár, eg stóð niðri á Kongabrunni og prátið, fall prátið niður á Sjóvinnubankans aðalfund, ið verið hevði miðvíkudagin. Og eg má siga, at eg gjørdist bilsin, í eg havi einki sæð í blaðnum um aðalfundin, og eg hevði so vist ætlað mæð á hann — eg visti, at hann plagar at vera um várið, tá flest allir sjómenn liggja uppi undir Íslandi. Eina neyður aksiu eigi eg í hesum banka — tær 100 krónurnar høvdu verið tókar nú í hesi arbeiðsleysu tíð; og tað hevði tó verið av interessu fyrri meg at vitað, hvussu lándið lá« Sjóvinnubankanum viðvíkjandi. Men lýsing um aðalfundin

havi eg onga sæð í blaðnum (um hon kortini hevur verið, so tak ikki greinina við) — eg haldi bert »Føroya Social-Demokrat« men havi stundum høvi at síggja »Krossin«.

Nú má eg spyrja, um tað virkuliga er so galið, at Sjóvinnubankin ikki roynur at lýsa sínar fundir og annað, ið hann hevur at kunngera, á ein slíkan hátt, at fólk flest og ikki minst partaeigarar, kunnu hava høvi at lesa tað? Ti eg kann illa fíla meg at trúgva, at bankin hevur nakað ella nakran at óttast fyrri?

Tá aksiurnar á sinni vóru teknaðar, fataðu vit tað so, at bankin skuldi serliga royna at rokja tær interessur, ið sjóbrúkinum viðvíkja, og soleiðis eisini okkara — fiskimanna; men um hann hevur virkað soleiðis, dugi eg ikki at siga, í eg havi einki roynt sjálvur í tann rættling, og skriva leyst slatur havi eg ongan hug til. Men teir, ið honum stýra, máttu tó minst til, at tað eru so mangir av mínum líkum, ið hava sett pening, og eftir okkara forimuni nógvan pening, í bankan, og at tað ikki var meira enn rimiligt um vit flugu so frætt fyrri peningin sum høvi til at koma á aðalfund eina ferð um árið. Teir máttu tó kent so mikið til peningastandin í landinum nú, at teir vistu, at mangir av partaeigarum ikki hava ráð til at halda meir enn eitt blað og illa nokk tað heldur. Tað er tí at ynskja eftir, at bankin, tá hann næstu ferð hevur nakað at kunngera, nýtir øll bløð í landinum!

Utróðrarmaður.

Nei, í hesum blaði hevur aðalfundurinn ikki verið lýstur. Og tað tykist, sum bankastjórnin hevur sína egnu uppfatan av lýsingum og teirra uppgávu.

Ein drongur,

ið hevur hug at læra til málara, sækist. Bræv mkr. »Drongur« verður at senda blaðnum.

Amtmand Ringberg afrejst for at blive Dommer i Odense.

En af de mest udsatte Poster i vort lille Samfund er Amtmandsstillingen. Det er selvfølgelig ingen let Opgave at bestride denne til alles Tilfredshed. Ja, vi kan godt sige, at det er en Umulighed. De forskellige Amtmænd har derfor i større eller mindre Grad været udsat for Kritik. Amtmand Ringberg danner ingen Undtagelse. Men vi tør dog sige, at Hr. Amtmand Ringberg, der nu er forflyttet til det Dommerembede i Odense, forlod Færoerne som en Mand, der havde vundet alles Respekt og Hojagtelse. Hans Dygtighed og redbonne Vilje anerkendes selv af dem, der ikke altid kunde acceptere hans Afgørelser og Meninger, som han ikke forsøgte at tilsløre og give et andet Ansigt, end hvad de i Virkeligheden havde. Sidstnævnte var vist ikke altid behageligt for ham selv. Men i det lange Løb tjente det Interesserne bedst og for hvervede ham Respekt og Hojagtelse. Klare Linier og utvetydige Standpunkter er, naar alt kommer til alt, just det man ønsker. Tusinde Gange heller det end ikke at vide, hvor man har Manden.

Tiden fra 1929—36 har været en meget vanskelig Tid, en Krise- og Restriktionernes Tid, der stillede store Krav til Amtmandens Arbejdsevne. Men det maa siges, at Hr. Amtmand Ringberg ikke sparede sig selv. Han ofrede sin Tid og lagde sin Flid til for at faa det bedst og mest mulige ud af Situationen i Overensstemmelse med, hvad han ansaa for gavnligt for Færingerne. Det skylder vi ham Tak for.

Vi tror at kunne sige, at iblandt Navnene paa de færøske Amtmænd, vil Hr. Ringbergs Navn være et af dem, der vil komme til at lyde bedst. Dette skyldes særlig hans Forstaaelse af Nød-

5) Heðin Brú: Smásøgur.

mýrisnipa, ætli eg. — Hvussu tvey vanlukkudýrin bjarga sær livinum hávetur undir fok og feigð? Ája, góður er hann, ið yvir er: Tað er eisini ein skjól til mýrisnipuna nýggjársnätt.

Mýrisnipan hevur verið her og sóknast sær eftir onkrum litum til matna, onkrum livandi, ið kanska kundi pilkast upp úr móruni. Tá hon so er vorðin mett, er hon farin út í hýlin at tváa sær nevið. So hevur hon sitið her og skimast, hampað sær fjaðrarnar og verið kát — frøtt er høvur av fullum maga — látið góðveðurlát og minst summarið: Fýra brúnir ullarlagdar á longum beinum renna um í grasinum og láta eftir mati: Vár og summur. Átjan brúngráir fuglar koma súsendi; tað súgar av góðveðri í veingjunum, av pollamjærka, vátari jørð og stilli: Heyst — gamalt var at siga, at mýrisnipan fer undir vetur sjálv átjandá.

So hevur hon seg aftur á veingirnir og strýkur oman gjøgnum bein. Tætt fram eftir jørðini flýgur hon, fylgir veitum og gilum, leitar heilt niðan í áir. Ikki fyrr enn heilt niðri við strond flýgur hon inn undir ein vellbakka og setir seg. Har hevur hon eitt sindur av deyðagrasi burturfrá og krýpur sær inn í eina holu. Veggirnir eru av turrari mold, gólvið og takið við. Nakrar grasrøtur hanga niður úr erva og tað glógvir í einari einstakari tinnu har uppi. So beinir mýrisnipan deyðgrasið fyrri aftur inngongdina, stingur nevið undir veingin og setir seg at sova. Meðan hon svevur, kemur tíðin varliga snikjandi og ber hana inn í eitt nýtt ár.

Um náttuna koma kavalíjkrurnar dettandi. Tær

fyrstu varnast um mýrisnipuna og tala á hinar:

»Farið varliga fram, her heldur ein mýrisnipa nýggjár.«

Nei, nei, ikki at sita, lat meg fara eftir leypinum, eingin dagur er eftir.

Soleiðis er vorðrið við Krossvatn. Og hvat hevði so ikki verið, um tú tók hetta glerlakið oman av hýlinum, briklað silini saman og sagt: »Biðið mæð, eg skal telja tykkum.«

Eg taki ein stein og ripi niður ígjøgnum isin, so leggi eg meg at hyggja niður í vatnið. »Komið nú og fái tykkum luft« rópi eg á silini. Tað hevði verið ein stuttleiki at sætt eitt sil undir isinum, tað minnir um so nóg: Óvitadagarnir, tað var at liggja undir akslar í árunum, látur, grátur, tutlandi vatn og summarsól. Kveldarnir, tað var ein gomul álvarsom hond í herðatoppin: »Bartrog ikki er, altíð gera seg vát og skítið.«

Nei, lat meg fara heim!

Fjallaskuggin.

Vit tosa um bamaárini —

». Og minnst tú ikki, tá ið várið kom. Var liðið eitt sindur út, so var at hanga uppi í teim vaksnu og spyrja eftir vári. Ein dagin minnst eg, taðir tók í hendurnar á okkum og leiddi okkum yvir til vindeygad: »Hyggið,« sigur hann og þelkar niður á Heiðafjall, »siggið tit handan steinin, ið dagar móti luftini har uppi?« Hann tekur hvørt undir sína hondina og lyftir okkum upp: »Siggið tit hann nú bæði?«

»Ja, eg siggi hann væl.« »Hygg, hygg, eg siggi hann eisini væl.«

»Hassin steinurin eitur Middagssteinur. Tá tit siggið sólina koma undan har, tá er vár.«

»Hvat er vár,« spyr systir, ið var yngri enn eg, »er tað ein maður, ið kemur gangandi?«

»Nei, stakkali, tað er sólur, ið kemur.« Og hann setur seg á bonkin við hvernjum okkara á sínum knænum.

»Er sólun undir steinum?«

»Nei, hon er langt, langt burtur, men í vár kemur hon aftur, og hyggja tit væl eftir, siggið tit hana har við Middagsstein, tá hon kemur.«